

берберинъ Степанъ Парамоновъ, и сега Петаръ Андрѣевичъ, хвала богу, здравъ е, и заради него, освѣнъ добро, нѣма какво да ви пиша. Слушамъ, че командирете сж отъ него задоволни; а въ къщата на Василиса Егоровна той е приѣтъ като тѣханъ собственъ синъ. А за онова, що са случи съ него, не трѣба да го корите: коньтъ е съ четири крака, и пакъ са спрѣпина. Вие заповѣдате да пишете, че ще да ма проводите да паса свинете, — за това имате господарска воля. Постъ сичко покланямъ ви са рабски.

Вашъ вѣренъ слуга

Архипъ Савеличъ.“

Азъ не можѣхъ да са не засмѣя нѣколко пати когато четѣхъ писмото на доброто старче. Да отговора на баща си, азъ не можѣхъ; а да са успокои майка ми, стигаше писмото на Савелича.

Отъ това време моето положение са измѣни. Мария Ивановна като рѣчи ми не говорѣше и на сѣки начинъ са мѣчеше да са не срѣща съ мене. Къщата на командантинътъ ми омързна. Полека-лека азъ са приучихъ да сѣда по цѣлъ день дома си. Испърво Василиса Егоровна ми са сжрдеше, но, като видѣ моята упорность, то ма остави на покой. Съ Ивана Кузмича са виждахме само когато изискваше службата; а съ Швабрина са срѣцахъ рѣдко и то съ отвращение, а особенно за това, че виждахъ въ него нѣкаква си скрита злоба, която ма накараше да го подозрѣвамъ. Тоя животъ стана за мене сжвсѣмъ не тжрпимъ. Азъ паднахъ въ меланхолия, съ която са сжединяваха осамотението и праздностьта. Въ осамотението ми положение любовта ми са разгоряваше и отъ часъ на часъ ми ставаше потѣжко. Азъ изгубихъ любовта си камъ четенето и